

(din Dan Lungu, Sunt o babă comunistă!, Iași, 2007)

Alice ne-a făcut cu mâna de departe. A alergat înaintea noastră - Era cât pe ce să-mi picure ochii. Când am strâns-o în brațe i-am simțit cărnita tare. Așadar o ducea bine. Până la urmă, asta era cel mai important. Alain nu mi-a pupat mâna. Nu spun să fi făcut asta cu tata-socru', că nici la noi nu se mai poartă. Noi suntem ultima generație care a pupat mâna părinților. Ce să spun, mi s-a luat o piatră de pe inimă când am văzut că ginerică nu e negru. Globul pământesc avea dreptate, Canada nu e în Africa. Slavă Domnului avea și amândouă urechile, ceea ce era nemaipomenit. Era nițel cam spălăcit, cu sprâncenele albicioase. Un strop mai înalt decât Alice și cu părul rărit, semn că avea să chelească repede. Ne-a spus „bună ziua", ceea ce mi-a plăcut. Avea un aer mai degrabă fragil. Țucu i-a scuturat mâna de am crezut că i-o smulge din umăr. Stai, băi, omule, că-i mai defectezi ceva, l-am repezit eu în gând. Bietul băiat, neștiind să vorbească, zâmbea tot timpul. Avea dinți frumoși, albi și bine aliniați. Se vedea că se ocupaseră părinții de dantura lui. Că-l îndopaseră cu calciu și că-l puseseră să se spele de două ori pe zi. Probabil vine dintr-o familie bună, mi-am zis. Nu era voinic, dar nici un slăbănog. Cu ficatul părea să fie în regulă, iar paharul de vin mai mult îl pupa decât să bea din el. Recunosc, mă uitam la el ca un geambaș la iarmaroc. S-a trezit așa, un instinct în mine, de animal care vrea să fie sigur că puiului său îi va fi bine. Cred că în special mamele îl au, căci pe Țucu, dacă îl întreba ai două zi ce a observat la ginerică, ți-ar fi spus că sigur are ambele urechi. Voiam ca Alice a mea să aibă o familie frumoasă. Dacă pornea din start cu un bărbat bolnăvicios și cu vicii, n-o aștepta decât o viață plină de chinuri. Una peste alta, impresia despre Alain a fost pozitivă. Era foarte tandru cu ea. O alinta din priviri și îi făcea toate mofturile. Se purta cu ea de parcă era o prințesă. Nu degeaba i-am pus eu numele ăsta, Alice. Dar, dincolo de tandrețe, părerea mea este că-i important și organismul. Pe un bărbat care schimbă spitalele ca pe apa de la flori, nici mama tandreții nu-l salvează. Eu nu pot concepe un bărbat care nu-și poate duce copilul în cărcă. La bile negre, aș mai pune îmbrăcămintea. Alain al nostru a venit înțolit ca la discoteca. Avea o pereche de blugi și o cămașă cu mânecă scurtă. În picioare, adidași. Nu știu cum o fi la ei, dar la noi nu așa te îmbraci când te duci să pețești fata. Asta era ce avea cel mai bun? Țucu nădușea de mama focului în costumul lui cu dungulițe, iar mie îmi ieșeau bulinele pe ochi, că mă rodea o cusătură. Deh, suferă baba la frumusețe! Alice era proaspăta ca o floricică și toată numai zâmbet. Avea fălcițe. Se vedea că o ducea bine.